

▣ CRÒNICA DE LA MARXA: TRES NACIONS 2008

Parlar deu minuts amb un dels millors ciclistes del món va tenir el seu preu, però va valer la pena. Només hem vaig haver d'apuntar al Tres Nacions i disfrutar dels 145km de la marxa, no estava previst però va succeir i les divinitats, de tant en tant, ens toquen amb el seu dit i ens gratifiquen amb uns instants de glòria que sempre recordarem com a nens, amb el nostre primer caramel.

La marxa, en qüestió, surt de Puigcerdà en direcció a La Seu d'Urgell, d'aquí cap Andorra, es puja Envalira, es baixa cap a la frontera amb França, es puja el Port de Puymorens i es torna cap a Puigcerdà. El tram de Puigcerdà fins a La Seu és neutralitzat, como en las Grandes Vueltas, amb cotxes de l'organització, Mossos que protegeixen, carrils tallats, tot l'ample de la carretera, un muntatge... es podria pensar que inclús és relaxant, per anar escalfant i tonificant els múscles pel que després havia de venir, ... disfrutar del paissatge ...

Resultat: 48km/h de promig en aquest tram. Com que era tan "relaxat" l'assumpte, uns quans es van dedicar a provocar les conegudes "montoneres". Es molt divertit, us explico, consisteix en tirar-se de la bici el mes ràpidament possible i amb la major quantitat de gent al voltant per fer-los participar, la solidaritat és un esprit que es respira a totes les marxes no competitives* ... Ho podriem definir com una mena d'immolació ciclista amb participació espontànea ... la monda. Jo, en vaig contar dos, fins a La Seu, i la segona, la vaig intuir en veure una bicicleta volant a tres metres d'alçada sense el seu ciclista crits olor a goma cremada i contacte de colces ... idílic.

Al ben mig d'aquest panorama dantesco apareix J.A. Hermida i petem la xerrada com dos col.legues de tota la vida. Ens hem de treure el barret, molt agradable i un crack en tots els aspectes, un campió molt proper, molt humà. (aquest any es va quedar a un minut del record absolut de la prova...). Hem va comentar que feia dos anys s'havia fet el record de la prova, i que aquest l'havia marcat junt amb un amic seu que deia que el va portar a ganxo els últims 50km, i que aquest amigueta no és professional, sino un "coleguita de salidas" (glupppppsssss.... con el amigueta, menys mal que només el treuen de la gavia de tant en tant).

Be "al tajo", un cop a La Seu comença una pujada llarguíssima amb diferents episodis i anècdotes... el cicloturismo no competitiu* dona per molt. La pujada en sí no té grans pendents però sí una gran longitud i això requereix d'una gran dosi de paciència per arribar sencer, no caure en temptacions vanals com forçar inútilment, malgastar energies en "piques" temporals, etc. Penseu que els últims 4-5km són castigadors i que ja portem uns quants pujant.

El primer episodi és que pillo a un xicot que hem deia que havia vomitat dos vegades pel camí i que no es trobava be. Tenia la cara de color groc, estava descomposat, era com un zombi "a pedales", no sabia si reia o ploraba, era com inexpressiu, i només era el començament ... Tot i així tela com pujaba. Després hem vaig anar trobant diferents grups i un degoteig constant de gent molt seria i que no tenien ganes de riure, es veu que com que no anaven sobrats i estaven a ple esforç, riure els desconcentrava i perdien la força (rotllo les grenyes de Sanson... però pedalant).

Els avituallaments fantàstics, molt bona senyalització i gran organització. Dia meravellós ... vamos sin excusas "pa no sufrir". A gairebé quatre km per coronar el Port d'Envalira hem trobo una silueta que hem sonaba ... de la "vieja escuela", 1,60 i algo d'alçada, uns seixanta i picu anys, panxeta, cames de ferro, 52x39, solitari ... conyo!!!! El Leonés!!!! ... me cagun!!!, aquest home, alguns, el coneixereu pel seu inconfundible accent Leonés (molt semblant al gallec, pels que no siguin setciències en llengües "utòctones") i per que pedala molt per la nostra zona. Anaba movent el tipic dessarrotillo de cadència nul.la, pedalant inclús amb les orelles i movent-se agònicament de banda a banda del manillar en un esforç inconmesurable per superar la pendent amb aquells dessarrotillos. Hem vaig passar al seu costat i vam acabar de coronar junts. M'haig de treure el barret, perque malgrat l'edat, el pes i la bici, el molt "cabezón" va lograr coronar com jo i això es mereix un respecte, no perque jo sigui la bomba, sino per tota la suma de factors i, sobretot, la diferència d'edat, perque les "viejas glorias" com els "roqueros" "nunca mueren".

A dalt d'Envalira fotia 5 graus i això és molt fred ... diari al pit i a vall (és molt recomanable, en ser possible triar les pàgines de relax o les dels comentaris d'En Montilla, sempre escalfen més). Passem la frontera i comencem a pujar Puymorenyys ... i el Leonés enganxat ... "tipo duro" ... La pujada no és molt dura, però amb vent en contra i després de l'anterior, picaba un poquet (com dirien els valencians). El Leonés anaba petadet però resistint, el vaig cobrir del vent durant la pujada (no deixa de sorprendre'm i la meva admiració creix) i cap a baix a saco.

Com mol.la!!!, vam baixar rotllo Pedrosa, ràpit, traçant finet i aprofitant el màxim l'inèrcia, frenant el mínim per no perdre velocitat i disfrutant d'una carretera de corbes enllaçades i constants que va seguint el riu fins Puigcerdà..

Es va montar un grupet d'uns vint, en la part final, que a base de relleus vam imposar un ritme macu, i entre el ritme i que el terreny era favorable anavem al voltant de 50km/h tota l'estona ... un ritmet macu si.... fins a Puigcerdà on només mancaben 2 km de pujada fins l'arribada, es va desfer el grup i vam anar arribant mica en mica.

Petó de la dona, que mai m'agafa arribant ... i objectiu complert.

Es veu que les dones han desenvolupat genèticament un mecanisme sorprenent que consisteix en descoordinar-se dels homes en els moments de glòria, i curiosament sempre argumenten que disfrazats com anem no ens identifiquen ... és curiós perque la pròxima vegada que parli

amb una del seu gènere ho faré vestit de ciclista ... com per camuflar-me ja us explicaré...
anècdotes a banda un dia fantàstic de ciclisme no competitiu*.

Fins la propera. Força i cadència.

P.D.: No competitiu vol dir, com sempre, que ens possem un xip al tornell i maric... l'últim.

En Miquel

Imatges del Miquel Romero a la marxa de les Tres Nacions 2008:

{gallery}carretera/2008/tres_nacions{/gallery}